

тамъ въ едно заключено мѣсто да почакамъ вечерята.

Тамъ, отъ единъ кътъ, полѣгнахъ на земята, глѣдахъ на лѣвнятъ съ листнати дървета посипанъ бръгъ, по който бѣха насѣдали групи отъ Туркини и Гъркини. Тѣ сѣдѣха на меки килими подъ сѣнка, и пиѣха лимонада отъ портокали и лимони, ядѣха това-онова, шумѣха и се смѣха, та се наслаждаваха съ гледане на рѣката, по която плуваха многобройни канци, изпълнени съ млади господиновци. А по-нататкъ, на-около, застанахъ, кѣто на-стража, сивитѣ отсѣчени стѣни, съ рѣдко нѣкое дърво нахитени, та правѣха на човѣка твърдѣ меланхолическо впечатление. Най-сетѣ, кога надвисна слънцето надъ лѣглото си, азъ станохъ и трѣгнахъ по нѣтътъ.

Но тъкмо що минавахъ покрай единъ мостъ, видѣхъ, че идѣше по него едно, добрѣ менѣ познато, забтие, който отъ начало живѣеше съ насъ въ тъмницата, и бѣше много остроуменъ, та забелѣзване всичко. Обърнахъ си тутакси главата и помислихъ, какво да направя за да ме не срѣщне. Сѣтихъ се тозъ-часъ и отидохъ на дѣсна страна къмъ стѣната, кѣто за да свърши една обикновена работа; между-това мина забтието и продължи да върви бързѣшкомъ. Пъкъ азъ, за да не стане да ме срѣщне и вторъ-нѣтъ, заветкохъ се подирѣ-му, да видя: кѣдѣ-ще той. За-добра-честъ той скоро се отби на-дѣсно къмъ поляната, а пъкъ азъ, прѣзъ другиятъ мостъ, отидохъ право въ керханата.

Тамъ, случайно, незаварихъ никого, за това продължихъ нѣтъ си за-къмъ първото пристанище. Татъкъ пакъ срѣцнахъ едно познато забтие, но той, устарѣлъ вече, мина покрай мене, наведенъ и съ чубучката въ уста си, безъ да си подигне очитѣ; а пъкъ двама млади и хубавѣ облѣчени Ерменци, милостиво — кѣто на бѣденъ чобанинъ, ми допуснаха да сѣдна въ тѣ-